

Setkání

BISKUPSTVÍ ČESKOBUDĚJOVICKÉ

březen 2023 / ročník XXXIII

Nedožitě 80. narozeniny
biskupa J. Pad'oura

ROZHOVOR
s Rudolfem Svobodou
děkanem TF JU

Corona regni Bohemiae

Nedožité 80. narozeniny Mons. Jiřího Paďoura

V úterý 4. dubna si připomeneme nedožité 80. narozeniny Mons. Jiřího Paďoura, OFMCap., 12. biskupa českobudějovického.

Foto: archiv BCB

Narodil se 4. 4. 1943 ve Vraclavi. Na kněze byl vysvěcen 21. 6. 1975 v Praze. V letech 1975–1977 působil jako kaplan v Mariánských Lázních a dvou okolních farnostech. V červenci 1977 ztratil tzv. „státní souhlas“ k vykonávání duchovenské činnosti. Jeho tajná obláčka do kapucínského řádu se konala 4. 10. 1978. V letech 1978–1979 byl neoficiálním sekretářem kardinála Františka Tomáška. Po jasném odmítnutí spolupráce s StB v r. 1979 byl ze sekretariátu kardinála propuštěn. Věčné řeholní sliby složil tajně 10. 12. 1983.

Dne 9. 4. 1991 byl zvolen provinciálem na první poválečné kapitule kapucínského řádu. Dne 19. 9. 1994 byl znovu zvolen provinciálem řádu. Pražským po-

mocným biskupem jej 3. 12. 1996 jmenoval papež Jan Pavel II. a současně mu udělil titulární diecézi ausuccurénskou. Biskupské svěcení přijal z rukou pražského arcibiskupa kardinála Miloslava Vlků 11. 1. 1997.

Biskupem-koadjutorem českobudějovické diecéze byl jmenován 23. 2. 2001 a vedení českobudějovické diecéze se ujal 25. 9. 2002. Dne 1. 3. 2014 přijal papež František jeho rezignaci ze zdravotních důvodů a zároveň mu ponechal titul emeritního biskupa českobudějovického. Zbytek života pak trávil v českobudějovické biskupské rezidenci. Zemřel v hospici sv. Jana Nepomuka Neumanna v Prachaticích 11. 12. 2015, zaopatřen svatými svátostmi a 19. 12. 2015 byl pohřben do biskupské hrobky na hřbitově sv. Otýlie v Českých Budějovicích.

– red –

Obsah

Nedožité 80. narozeniny Mons. Jiřího Paďoura	2
Editorial	3
Z misionáře filadelfským biskupem	4
CORONA REGNI BOHEMIAE, duchovní symbol království	6
Mons. Pavel Posád rozdával lidskost	8
Noc kostelů 2023	9
O naději v synodálním procesul	10
Personalía	10
Pohádkový karneval v Pelhřimově	11
Slovo života pro děti	12
Hořice na Šumavě oslaví 30. výročí od obnovení pašijových he	14
Studijní den o pastoraci v sociální práci	15
Řeholníci se sešli v katedrále i kvůli povzbuzení a naději	16
VZTAHY, VZTAHY, VZTAHY...	17
Momentky z naší rodiny	18
Pomoc Ukrajině pokračuje	20
Edukační program pro děti ve Svatojánském muzeu	21
Zlatá Koruna: setkání varhaníků	21
Kantorská škola	22
Postní almužna	23
ENTERCamp	24

Měsíčník AKTUALITY – SETKÁNÍ

Vydává Biskupství českobudějovické

Kontakt: Biskupská 4, 370 01 České Budějovice,
e-mail: setkani@bcb.cz

Redakční rada: JUDr. Jan Kotous – předseda,
P. Dr. Zdeněk Mareš Th.D., Mgr. Ondřej Doskočil, Th.D.

Šéfredaktor: Ing. Petr Samec, Dr.

Grafika a sazba: Zuzana Prokopová

Tisk: MPRINT s.r.o., České Budějovice

Evidenční číslo MK ČR E 6603

ISSN 1212-8074

**Redakce si vyhrazuje právo na úpravu a krácení rukopisů
a nezodpovídá za obsah inzerce.**

Uzávěrka příštího čísla je 10. 3. 2023

Vážení odběratelé, náklady na výrobu jednoho čísla činí 25 Kč. Příspěvek na ně můžete formou daru pro diecézi na účet Biskupství českobudějovického u UniCredit Bank, a.s., č. ú.: 1387924949/2700, variabilní symbol: 11. Účtárna biskupství na vyžádání vystaví doklad o daru pro daňové účely.

Foto na titulní straně: 12. biskup českobudějovický Mons. Jiří Paďour, OFMCap. dne 5. dubna 2014 před mší svatou na poděkování za biskupskou službu. V úterý 4. dubna 2023 si připomeneme jeho nedožité 80. narozeniny. Foto: archiv BCB.

Foto: Martina Řeháčková / Člověk a vír

Relikviář – lebka svatého Václava v umělecké úpravě z počátku 20. století. Článek o historii a symbolice Svatováclavské koruny najdete na straně 6.

Editorial

„Žeň je sice hojná, ale dělníků málo... Jděte. Hle posílám vás jako ovce mezi vlky...” Verše z 10. kapitoly Evangelia sv. Lukáše jako by předznamenaly událost, kterou s radostí očekáváme letošního 10. března. V ten den se totiž předpokládá trvalé uložení ostatků bl. Jindřicha zvaného Librarianus v klášterním kostele Obětování Panny Marie v Českých Budějovicích.

Krajské město České Budějovice, které Jan Neruda v jednom ze svých fejetonů nazval „*Florencií Čech*“, nemá bohužel svou zakládací listinu. Za datum založení se proto pokládá 10. březen 1275. Tak je datována zakládací listina českobudějovického kláštera. Listinu jménem svého krále, Přemysla Otakara II., zcela jistě předal zvíkovský purkrabí, lokátor Budějovic Hirzo, představenému prvního dominikánského konventu města P. Heinrichovi OP, našemu Jindřichu Librarianovi. Lze diskutovat s historiky – archiváři, medievalisty apod. zda jde o skutečnou, historicky doložitelnou postavu. Církev stojí od svého založení na dvou sloupech – hlásání evangelia a na své, staletími prověřené, tradici. Vedle nalezených a vědecky datovaných Jindřichových ostatků je to právě více než 700letá tradice nepřetržitého uctívání tohoto prvního převora českobudějovického dominikánského kláštera. Neměl to určitě v prvním období svého působení na jihu Čech lehké. Byl postaven v tváři tvář všem okolnostem spojeným s budováním nového města v prostředí ne zrovna přátelském. Ale vždyť byl zcela podle Kristových slovo poslán hlásat jeho zvěst „*mezi vlky*“...

JUDr. Jan Kotous

Napište redakci

Vážení čtenáři, uvítáme vaše názory a reakce na příspěvky v časopisu Setkání. Zapojit se můžete také formou diskusních příspěvků k jednotlivým nabízeným tématům, a to sdělením vlastního názoru či osobní zkušenosti.

Vaše reakce a příspěvky posílejte na e-mailovou adresu: setkani@bcb.cz, nebo na adresu redakce: Redakce časopisu Setkání, Biskupská 4, 370 01 České Budějovice

Z misionáře filadelfským biskupem

Jan Nepomuk Neumann, rodák z Prachatic, je dodnes považován za významnou osobnost náboženského života evropského a amerického kontinentu. Misionář a pozdější filadelfský biskup je také prvním americkým mužským svatým. Vazby mezi americkým a rakouským prostředím ve 30. a 40. let 19. století ve spojení s Neumannem zkoumá děkan Teologické fakulty JU Rudolf Svoboda, který nedávno získal významný mezinárodní výzkumný grant Botstiber Institute for Austrian-American Studies (BIAAS).

V čem je mezinárodní výzkumný grant BIAAS významný? Můžete jej blíže představit?

Nadace Botstiber Foundation se celosvětově věnuje podpoře rozvoje vědy a vzdělávání, ale třeba také ochraně životního prostředí. Jeho součástí je také Botstiber Institute for Austrian-American Studies (BIAAS), který uděluje vědecké grantové projekty zaměřené primárně na porozumění historickým vztahům mezi Spojenými státy a Rakouskem, respektive zeměmi bývalého habsburského soustátí, kam pochopitelně patřily i Čechy. Můj projekt se jmenuje „Misionář Neumann mezi starým a novým světem“ (*Missionary Neumann between the Old and the New World*). Jeho záměrem je zkoumat vazby mezi americkým a rakouským prostředím ve 30. a 40. letech 19. století ve spojení s osobou prachatického rodáka a pozdějšího filadelfského biskupa Jana Nepomuka Neumanna.

Ze 13 letos vybraných vědců jste byl jediným Čechem, kterému se podařilo grant získat. V čem bude vaše bádání jiné, nové a originální, než to, které se Neumannovi dosud věnovalo?

Nechci napsat nový a lepší Neumannův životopis. Těch jsou stovky. Mým záměrem je ukázat konkrétní vazby a kulturní výměnu mezi americkým a rakouským prostředím ve spojení s touto postavou. BIAAS jsem, myslím, přesvědčil o tom, že pro účel projektu dokážu lépe než dosavadní badatelé propojit znalosti dobového místního kontextu se znalostí širších kontextů evropských a amerických dějin, bez nichž není možné dochované prameny správně interpretovat. Kromě toho mám již hotové výzkumy spojené s touto tematikou v evropských archivech.

Je pro vás výhoda, že máte k bádání kompetenci nejen historickou, ale i teologickou?

Nepochybně. Neumann si například psal svůj spirituální deník nebo v dopisech diskutuje o teologických tématech. Bez znalosti teologie či dobových duchovních proudů bych byl při své církevně-historické práci „na jedno oko slepý“.

Když se přeneseme do prvních desetiletí 19. století – jak důležité byly tehdy katolické misie do USA? Jak náročné bylo vlastně pro misionáře přijet šířit víru do neznámé (byť civilizované) země?

Civilizované v té době zdaleka nebyly všechny oblasti USA. Naopak na některých místech to byla doslova „divočina“. Povolení misionáře proto bylo nesmírně náročné a často i nebezpečné. Znamenalo opustit relativně zabezpečený život v Evropě a žít v zámoří v mnohem chudších podmínkách.

Rudolf Svoboda, děkan TF JU.

Na druhou stranu zde byli misionáři velmi vítáni, protože zde existovala řada katolických komunit, které měly permanentní nedostatek duchovních. Odchody na misie ze zemí historického Rakouska do USA byly jedním z významných způsobů kontaktů mezi starým a novým světem.

Četl jsem, že v habsburské monarchii měly misie v tehdejší společnosti široce pozitivní ohlas. Je to tak?

Ano. Pro převážně katolickou a konzervativní společnost Rakouského císařství po napoleonských válkách byla podpora misí jedním ze způsobů, kterým se otevírala světu – a podle dochovaných pramenů na to byla náležitě hrdá. Misie byly podporovány jak obyčejnými lidmi, tak i členy císařské rodiny.

Neumann se prý do Spojených států vypravil kvůli tomu, že v českých zemích byl tehdy přebytek kněží. Vysvěcen byl až v USA. Šel do Ameriky naslepo, nebo tam udržoval nějaké kontakty?

Je to přesně tak, jak říkáte. Pro odchod na misie se rozhodl, když byl ve druhém ročníku čtyřletého studia teologie. Mimo chodem studoval zrovna v Českých Budějovicích, v budově dnešní Teologické fakulty. Po dokončení studií odešel v roce 1836 do neznáma, prakticky bez peněz, jen s jedním zavazadlem v ruce.

Přes těžké začátky však jeho „kariéra“ rostla strmě nahoru až na biskupa...

Vlastně o žádnou kariéru nestál. Kdyby zůstal v Čechách, mohl si docela pohodlně žít. Ostatně pocházel z docela zámožné rodiny. Spíše dělal dobře svoji práci, takže jej pak jeho nadřízení povyšovali. Své biskupské jmenování se snažil rozmluvit samotnému papeži, ale nebylo mu to nic platné.

Byly misie v USA úspěšné a dařilo se misionářům udržovat kontakt se starým kontinentem? Jak se to projevoválo konkrétně u Neumanna?

Misionáři vysílání do Nového světa zůstávali v neustálém kontaktu s Evropou kvůli nutnosti kontinuální finanční a materiální podpory. Samotný Neumann si udržoval v rámci příprav na své misijní povolání i v průběhu misijního působení v USA širokou síť vztahů, která se odráží v dochovaných pramenech, především ve velmi bohaté korespondenci s významnými osobnostmi náboženského a společenského života v Čechách a Rakousku. Právě díky těmto kontaktům docházelo k oboustrannému procesu důležité kulturní výměny, kterou můžeme zpětně vysledovat. Jinak řečeno si každý misionář přivezl ze svého původního prostředí také své představy o fungování světa, společnosti i církve – a ty se pak střetávaly s často velmi odlišnou realitou v novém působišti.

Jihočeši znají osobnost J. N. Neumanna například díky biskupskému gymnáziu nebo prachatickému hospici, které jsou po něm pojmenované. Jinak asi mimo církevní a historické kruhy dnešní veřejnosti tolik známý není. V čem byl vlastně pro svoji dobu zásadní?

V českém a rakouském prostředí o něm po jeho odchodu na misie vyšlo několik článků v tisku, v nichž byl líčen jako statečný mladý kněz šířící křesťanství v divočině. Pro americké prostředí měly největší dopad jeho konkrétní činy. Přestože zemřel poměrně mladý, v necelých čtyřiceti devíti letech, dokázal jako filadelfský biskup v letech 1852-1860 podpořit výstavbu řady kostelů, vydat množství náboženských knih, založit desítky škol nebo iniciovat vznik řeholních komunit.

Neumann je nicméně inspirující i pro současnost. Pro svůj česko-německý původ je brán jako symbol porozumění mezi Čechy a Němci po druhé světové válce. Co dalšího si z něj můžeme vzít pro dnešní dobu?

Když byl Neumann v roce 1977 svatořečen, byl to pro americké katolíky opravdový svátek, protože se stal jejich prvním

Obraz sv. J. N. Neumanna, který pražské sestry karmelitky věnovaly prachatické farnosti.

mužským světcem. Podobně se i pro Němce vyhnané z českého území po druhé světové válce stal symbolem nejen porozumění, ale snad i určité touhy po smíření s Čechy, kteří v té době žili za železnou oponou. K nám, do českého prostředí, dolehly ozvěny této události jen velmi slabě – a „objeven“ byl Neumann až po sametové revoluci. Domnívám se, že dodnes je největším Neumannovým odkazem jeho velké nasazení pro potřebné lidi, pevnost v rozhodnutí se pro životní povolání a až nakažlivé nadšení, s nímž překonával nepřízeň vnějších okolností, aby mohl konat svoji službu.

Chystáte se do Filadelfie, kde je prý uložena dosud téměř neprozkoumaná Neumannova písemná pozůstalost?

Ano. Moc se na to těším.

Co má být výstupem projektu? Chystáte monografii?

Monografii nechystám. Spíše sérii studií.

Jak se vám daří práci na projektu skloubit s prací děkana?

Na jaře vstupuji do osmého děkanského roku, který je mým posledním ve funkci. Fakulta funguje dobře, takže se vedle běžných povinností spjatých s řízením fakulty mohu projektu s klidným srdcem věnovat.

Když hovoříme o fakultě, co je u vás nyní nového a co chystáte v novém roce?

Novinkou je doktorské studium ve studijním programu sociální práce, ze kterého mám velkou radost, protože rozšířilo portfolio našich stávajících doktorských studijních programů teologie a filosofie. Nyní máme podané dvě akreditace, které se, jak věřím, stanou důležitými milníky v rozvoji fakulty: jednak se jedná o takzvanou římskou akreditaci programu teologie, kterou schvaluje vatikánská Kongregace pro katolickou výchovu, a také žádost o udělení habilitačních práv a práv pro jmenování profesorem pro oblast filosofie, o které má rozhodnout Národní akreditační úřad.

(převzato z univerzitního časopisu „Journal“)

Doc. ThDr. Rudolf Svoboda, Th.D.

Narodil se v roce 1978 v Praze. Po gymnáziu studoval na Teologické a Pedagogické fakultě Jihočeské univerzity a na Katholische-theologische Universität Linz, poté několik let vyučoval na gymnáziu. Na Teologické fakultě JU pracoval jako proděkan pro rozvoj a v roce 2016 se stal jejím děkanem, kterým zůstává i ve druhém funkčním období. Docentem je od roku 2012. Působí na Katedře teologických věd TF JU, v centru jeho zájmu jsou především církevní dějiny a dějiny teologie. Rudolf Svoboda je ženatý, má syna a dvě dcery.

CORONA REGNI BOHEMIAE, duchovní symbol království

V lednu se uskutečnilo vystavení Českých korunovačních klenotů – symbolů naší země. Mezi lidmi to opět vzbudilo obrovský zájem. V souvislosti s historií korunovačních klenotů – a především Svatováclavské koruny – se musíme vrátit v čase k „Největšímu Čechovi“ (jak to ve stejnojmenné anketě vyjádřila většina národa), k Otci vlasti, císaři a králi Karlu IV. (14. 5. 1316–29. 11. 1378).

České korunovační klenoty: svatováclavská koruna, žezlo a jablko.

„Koruna království českého“ (Corona regni Bohemiae) neboli Koruna sv. Václava, zaujímá nejdůležitější místo v souboru českých panovnických insignií. Je to dílo nádherné po všech stránkách. Karel IV. věnoval tuto korunu sv. Václavu, což chápal jako propojení současnosti s minulostí. Skrze relikvie svatého panovníka směřovala koruna až ke Kristu, Králi králů. Tak se díky koruně, kterou panovník nosil na hlavě, stvrzovala jeho pozemská vláda.

Pojem „Koruna království českého“ označuje nadosobní princip, který v sobě původně zahrnoval korunni země (České království, Moravské markrabství, Opavské knížectví a Slezské knížectví). Během vlády Karla IV. přibýly mezi korunni země ještě Horní a Dolní Lužice, Chebsko a Horní Falc. Lenní propojení tedy nebylo navázáno na osobu panovníka, ani na dynastii, ale na viditelný symbol – korunu. Ta spočívala na lebce sv. Václava v katedrále sv. Víta, v kapli zasvěcené jemu, věčnému vládci Zemí Koruny české.

Kronikář a kanovník u sv. Víta, Beneš Krabice z Weitmile (+ 27. 7. 1375) popsal, že koruna se tam nacházela jen o určitých svátcích. Jinak byla uložena v sakristii Svatováclavské kaple. Karel IV. chápal tuto kapli jako nejposvátnější místo, střed a centrum celého územního celku Koruny české. Ustanovil, že každý panovník musí zaplatit 200 hřiven katedrále za zapůjčení koruny a do večera ji pod hrozbou exkomunikace musí vrátit zpět. To stvrzovala i listina papeže Klimenta VI. vydaná 6. května 1346.

Při pohledu na dnešní úpravu relikviáře lebky sv. Václava nás možná napadne, jak mohla být koruna položena na světoce lebce? Nejstarší inventáře katedrály popisují relikviář lebky sv. Václava jako „hlavu obloženou čistým zlatem“. Abychom to pochopili, je třeba si prohlédnout relikviář sv. Karla Velikého ve tvaru busty v Cáchách. Relikviářovou bustu Karla Velikého objednal Karel IV. někdy po polovině 14. století. Byla určena k nasazování koruny římského krále (vyrobené někdy před ro-

Foto: Jana Havlová / Člověk a víra

Královské jablko nechal zhotovit Ferdinand I. Habsburský.

Foto: Martina Jelenová / Člověk a víra

Svatováclavská koruna.

kem 1349). Touto korunou byl Karel IV. v Cáchách korunován. Tam byla pak (po sejmutí z hlavy relikviáře) používána ke korunovacím římských králů a jako součást celého relikviáře byla nošena v průvodech naproti králi. Podobné umístění koruny lze předpokládat i na relikviáři sv. Václava. Lebka sv. Václava byla roku 1358 vložena do zlatého relikviáře, který nahradil starší relikviář (z roku 1354). Na rozdíl od koruny byl však tento relikviář zničen během husitských válek.

Koruna byla vnímána nejen jako koruna korunovační, ceremoniální, ale i jako koruna relikviářová. Snadno pak pochopíme, proč Karel IV. nechal královské žezlo a jablko vyrobit bez jakékoli výzdoby drahými kameny či jinými ozdobami. Opět tím poukazoval na velký význam koruny. Dnes vystavované královské žezlo a jablko jsou mladší než koruna. Jejich objednavatelem byl Ferdinand I. Habsburský (10. 3. 1503–25. 7. 1564). Z reprezentativních důvodů byly později přiřazeny ke koruně a vytvořily jeden soubor korunovačních klenotů. Původní gotické žezlo a jablko jsou dnes vystaveny ve Vídni v císařské klenotnici tzv. Schatzkammer.

Když mluvíme o koruně jako koruně relikviářové, která navíc byla velmi významným předmětem pro celé království, snadno pak pochopíme, proč se Karel IV. této koruně tolik věnoval. Korunu dal zhotovit před rokem 1346 a na tu dobu v již archaickém vzezření. Záměrem bylo poukázat na Karlovy přemyslovské kořeny sahající skrze korunu ke sv. Václavu, ale i k bájnému Přemyslu Oráči. Pak je pochopitelné i to, proč je ve vrcholovém křížku koruny vložen trn z Kristovy trnové koruny. Na to upozorňuje i nápis *HIC EST SPINA DE CORONA DOMINI* (Zde je trn koruny Kristovy).

Karel se k výzdobě této koruny později ještě vrátil a nechal ji upravovat zhruba od roku 1374 až do své smrti. Jednalo se o výměnu drahokamové výzdoby, jejíž součástí bylo i vložení kamár (překřížených oblouků koruny), na jejichž vrcholu je

zasazen zlatý křížek (původně to byl zlatý opasek první manželky Karla IV. Blanky z Valois, 1316–1. 8. 1348).

Tyto úpravy ujednotily barevnost koruny a učinily z ní klenot jedinečného významu a hodnoty. Výběr a symbolika drahých kamenů poukazovaly na ctnosti sv. Václava, které by měl mít každý panovník, jenž bude touto korunou korunován. Zářivé zelené smaragdy symbolizovaly jas víry, který vyzařoval ze sv. Václava. Červené rubíny a spinely byly znamením jeho lásky ke Kristu a bližním, ale také jeho mučednické smrti. Bílé perly mluvily o jeho bezúhonnosti během života. Modré safíry vyjadřovaly touhu po nebi, k němuž směřoval ve své mysl. A zlato, jako dominantní materiál koruny, značily panovnickou moudrost a lásku. Červené kameny ale také symbolizovaly Kristovu oběť na kříži, zelené moudrost, modré nebe a nebeské ctnosti, zlato obraz Nebeského Jeruzaléma, ale také symbol božství, světla a moudrosti. Protiklad červené a modré barvy mohl být chápán tak, že červená znamenala pozemský svět, modrá svět andělů, perly pak Krista, evangelium, čistotu a spravedlivě žijící lidi.

Lilie na čtyřech stranách koruny – velmi starý královský symbol – jsou ikonickou zkratkou stromu života (*arbor vitae*) – vladař zaručuje a zabezpečuje život. Představují také mariánský kult a tím ochranu Panny Marie, ale také Nejsvětější Trojice. Kruhový tvar koruny symbolizuje celost, dokonalost a účast na nebeské existenci, což i skrze obřad pomazání za krále přineslo do titulatury panovníků slova: „z Boží milosti“.

Jak již bylo zmíněno, koruna dle přání Karla IV. spočívala na hlavě světce v jeho kapli. Ta svou ikonografií a svým uměleckým a materiálním provedením měla připomínat nebeský Jeruzalém podle knihy Zjevení sv. Jana. I samotná Svatováclavská koruna do jisté míry připomíná nebeský Jeruzalém, neboť je složena ze čtyř stejných částí (jako čtyři strany tohoto města) a má stejnou výšku i stejný průměr.

Relikviářová busta (herma) sv. Václava darovaná Vladislavem Jagelonským; původní herma z doby Karla IV. byla zničena za husitských válek.

Karel IV. si byl vědom důležitosti kultu relikvií vázaných na umučení a smrt Ježíše Krista, který ve své vznešenosti podporoval jeho dominantní postavení mezi okolními vládci, ale také v očích lidu.

Když pohlédnete na katedrálu sv. Mikuláše, vězte, že Svatováclavská koruna kdysi spočívala i v centru Českých Budějovic. Roku 1631, v nebezpečných dobách Třicetileté války, opustily Prahu korunovační klenoty se zemskými deskami, privilegii a patrně i se Svatováclavskou tumbou. Dle dochovaných listin byly uloženy ve sklepeních farního kostela v Českých Budějovicích. V srpnu 1633 byly klenoty ve vší tajnosti opět převezeny na Pražský hrad do Svatováclavské kaple. Dne 13. září 1634 nařídil Ferdinand III. (13. 7. 1608–2. 4. 1657) českým místodržícím druhou evakuaci klenotů, tumby a privilegií z Prahy – v případě nutnosti i do Vídně. K tomu však nedošlo a vzácné předměty se ocitly opět ve sklepeních farního kostela v Č. Budějovicích. Do Prahy se klenoty a státní dokumenty vrátily v největší tichosti v červnu 1635.

Jak zakončit naše krátké zamyšlení nad Korunou království českého lépe, než slovy jejího tvůrce? „Když pak budete kralovat po mně, ozdobeni korunou královskou, pomněte, že i já jsem kraloval před vámi a že jsem obrácen v prach a v hlínu červů. Podobně i vy upadnete v nic, přecházejíce jako stín a jako květ polní. Co je platná urozenost aneb hojnost věcí, není-li přidáno čisté svědomí s pravou vírou a s nadějí na svatě vzkříšení?“ (Karel IV., Vlastní životopis, kapitola II.).

P. ThDr. Gabriel Rijad Mulamuhic, O.Cr., Ph.D.

Mons. Pavel Posád rozdával lidskost

V předvečer světového dne nemocných, který se připomíná každoročně 11. února o svátku Panny Marie Lurdské, navštívil pacienty prachatického hospice a Domova Matky Vojtěchy otec biskup Pavel Posád.

Současná medicína dokáže залéčit prakticky každou fyzickou bolest. Ovšem na strádání duše pilulky ani injekce nazabírají. Lékem je blízkost srdcí a vitamín L – vitamín lidskosti. Toho má otec biskup na rozdávání. A tak rozdával. S nestrojeným zájmem, otevřeností a přívětivým úsměvem navštěvoval pacienty pokoj od pokoje. Svou autenticitou si získal nemocné již mezi dveřmi. Stisk ruky, pozdravení, povzbudivá slova, pozhénání. Ženám jsme věnovali kytičku, muže potěšila plechovka českého moku. Jak málo, a přitom tolik mnoho...

Strádání, bolest a nemoci jsou zlem. I Ježíš proti nim vystupoval – uzdravoval a ulevoval – neboť není Božím přáním, aby člověk trpěl. Ovšem teprve asi až když jsme slabí a nemocní, zahlédneme to, co nám jinak bezstarostnost zakrývá – pravdu o sobě, o druhých, o smyslu věcí. V tom snad může spočívat význam utrpení. A třeba i pochopení skutečnosti, že když Kristus doputoval k branám smrti, svým vlastním utrpením nám otevřel nebeské brány. Kvůli nám a pro nás. Do té doby tady na zemi jsme zde jeden pro druhého – být si oporou, porozuměním, povzbuzením, potěšením. Tak, jak nám vlastním příkladem ukázal otec biskup Pavel Posád. Děkuje.

Robert Huneš,
ředitel Hospice sv. Jana N. Neumanna

Noc kostelů 2023

V naší zemi se již dobře „zabydlela“ akce Noc kostelů. Svědčí o tom nejen to, že se letos bude konat její patnáctý ročník, ale také – a to především – radost mnoha návštěvníků, naděje a ochota mnohých spoluorganizátorů a snad i vděčnost nad vykonanou prací v uplynulých letech.

Na webu **nockostelu.cz** je možné se přihlásit již od začátku února a minimálně jedna farnost naší diecéze tak již učinila. Akce samotná se koná 2. 6. 2023, což je v době překotných událostí za velice krátkou dobu. Proto bych rád povzbudil všechny ty, kteří by mohli přispět svou pomocí, organizací, aby neváhali a nenechali si ujít příležitost, která se takto nabízí.

Letošní motto je malou parafrází verše z knihy Moudrosti „**Po světle dne totiž nastupuje noc, kdežto žádné zlo nepřemůže moudrost**“. Ať nám tato moudrost dává sílu k překonávání mentality, ve které často jen konzumujeme duchovní hodnoty a sami přinášíme málo světla.

Všem, kteří se budou chtít zúčastnit Noci kostelů aktivní organizací, třeba jen otevřením venkovské kapličky, jsem k dispozici a děkuji opět za veškerou, již vykonanou práci.

*Štěpán Hadač,
koordinátor akce Noc kostelů v českobudějovické diecézi
731 402 857; hadac@bcb.cz*

DIECÉZNÍ CENTRUM PRO SENIORY ZVE NA

POSTNÍ DUCHOVNÍ OBNOVU PRO SENIORY S MONS. PAVLEM POSÁDEM

**Pátek 24. 3. 2023 od 9:30
v sále biskupství v ČB**

Program:

- 9:30 promluva v sále biskupství
- 11:15 mše svatá v kostele Sv. Rodiny
- 12:00 oběd (biskupské gymnázium)
- 13:30 promluva v sále biskupství

Přihlašujte se na hojkova@bcb.cz / 777 232 630,
a to do pondělí 20. 3. 2023.
Doporučený příspěvek 200 Kč.

PASTORAČNÍ BISKUPSTVÍ
STŘEDISKO ČESKOBUDĚJOVICKÉ

SPOLEK
MOST
Dobrá budoucnost

Více informací na www.prolidi.online

O naději v synodálním procesu

V závěrečných dokumentech z diecézní fáze synodálního procesu českých a moravských diecézí i v národní syntéze je situace naší církve dobře popsána. Z dokumentů je vidět touha po změně a reflexe současného stavu je prvním nezbytným krokem ke zlepšení.

Další kroky, kdo a jakým způsobem bude situaci řešit, již v dokumentech většinou uvedeny nejsou. Pouze v několika diecézních výstupech jsou navrženy některé konkrétní kroky k rozvoji synodality. Jsem rád, že i v závěru syntézy diecézní fáze synodálního procesu českobudějovické diecéze jsou uvedeny návrhy, které mohou vést k zahájení procesu změny. Konkrétně je v závěrečném dokumentu uvedeno:

„Očekává se od ordinářů, že budou podporovat vznik farních rad (ekonomické a pastorační), tam, kde je to možné, prostřednictvím vypracování statut farních rad, která by měla být dostupná na internetu a uveřejněna v diecézním oběžníku Acta Curiae včetně výzvy, aby tyto rady byly zřizovány.“

Vypracovat stanovy farní ekonomické a pastorační rady je jednoduché. Stačí se podívat na webové stránky jiných diecézí a případně trochu upravit podle našich podmínek. Nabízí se možnost připravit stanovy farní rady, která plní zároveň funkce ekonomické i pastorační rady farnosti, což sice přesně nenaplní paragrafy církevního zákoníku, ale naplňuje jeho smysl a v řadě farností taková rada již fakticky existuje. S potěšením jsem si všiml, že v některých farnostech naší diecéze pokračuje synodální proces vznikem farní rady. Ale je mnoho farností, kde ještě farní rada není a tam by mohla podpora ze strany diecéze k rozvoji synodality pomoci.

Složitější bude stanovit nějaká kritéria upřesňující slova „tam, kde je to možné“. Z vlastní zkušenosti mohu uvést příklad: ve farnosti existovala několik let farní rada, která se podílela na rozvoji farního společenství. Farníci viděli, že to je možné a dobré. Když byl do farnosti ustanoven nový administrátor, ihned po nástupu do funkce rozhodl, že není možné, aby farní rada existovala. Je to jeden z příkladů současné situace, kdy kněz může určovat, které církevní zákony a předpisy ve farnosti platí a které ne. Farníci většinou nemají možnost toto rozhodování ovlivnit. To platí také o procesu rozvoje synodality ve farnosti. Jedním z plodů synodálního procesu by mohlo být zachování určité kontinuity života farního společenství věřících v pastorační i ekonomické oblasti při změně administrátora.

V závěrečném dokumentu bohužel není uveden konkrétní termín, kdy má být podpora vzniku farních rad zahájena. Vnucuje se vzpomínka na Plenární sněm katolické církve, který proběhl přibližně před dvaceti lety. V jeho závěrečném dokumentu byl také popsán tehdejší stav církve v České republice a navrženy okruhy, které by měly být rozpracovány na diecézních synodách. Za dvacet let se nekonala ani jediná diecézní synoda a mnohé bolesti církve zmiňované v závěrečném dokumentu Plenárního sněmu jsou často uváděny i v dokumentech současného synodálního procesu.

V čem spočívá moje naděje: Situace se přeci jen od doby Plenárního sněmu katolické církve změnila. V době konání sněmu byly naše vzory především v západoevropských církvích, kde jsme se osobně mohli seznámit s životem farností. V současnosti už není třeba dívat se tak daleko. Rozvíjející se synodalitu je možné spatřit v řadě farností naší diecéze a systematická péče o synodalitu je praktikována ve většině českých a moravských diecézí. To ve mně vzbuzuje naději, že synodalita si časem najde cestu i do naší farnosti a její podpora ze strany ordinářů i do naší diecéze.

František Jirsa, trvalý jáhen

Personalialia

A. Životní jubilea:

R. D. Petr BULVA

oslavil **24. 2. 2023 své sedmdesáté sedmé narozeniny.**

R. D. Mgr. Josef STOLARÍK

oslavil **1. 3. 2023 své sedmdesáté šesté narozeniny.**

R. D. Mgr. Jan POUL

oslavil **2. 3. 2023 své osmdesáté třetí narozeniny.**

K životnímu jubileu upřímně blahopřejeme.

B. Přijetí do semináře

Paolo Palozzo byl přijat dne 16. 1. 2023 k přípravě ke kněžské službě do Diecézně-misijního semináře Redemptoris Mater; č.j. 102/2023

Z diáře otce biskupa VLASTIMILA KROČILA

26. 2.–4. 3. duchovní cvičení

2. 4.	9:00	České Budějovice, katedrála: mše svatá
6. 4.	10:00	České Budějovice, katedrála: missa chrismatis
6. 4.	17:00	České Budějovice, katedrála: mše svatá na památku večere Páně
7. 4.	17:00	České Budějovice, katedrála: velkopáteční obřady
8. 4.	20:30	České Budějovice, katedrála: velikonoční vigilie
9. 4.	9:00	České Budějovice, katedrála: mše svatá

Změna vyhrazena

Pohádkový karneval v Pelhřimově

Lednové sobotní odpoledne se v Pelhřimově hemžilo pohádkovými postavičkami, které mířily na Dětský karneval pořádaný Střediskem volného času Sít. Bylo nás vidět i slyšet. Bylo nás kolem 130 a více už by se ani nevešlo.

Po dvou letech různých omezení větších společenských akcí to tentokrát vyšlo. Uspořádali jsme již **tradiční Dětský karneval** v sále Okresního mysliveckého spolku v Pelhřimově. Celou akci připravovali zaměstnanci Střediska volného času Sít, pobočky Pelhřimov, společně s mladými z farnosti Pelhřimov. Na realizaci se podíleli i dvě rodiny, které si přichystaly divadelní ztvárnění biblického příběhu o dvou bratrech – dvojčatech (Ezau a Jákob).

Sál se brzy v sobotním odpoledni 21. ledna začal naplňovat rodinami s dětmi, které představovaly své oblíbené pohádkové bytosti. Nechyběli kutilové Pat a Mat, kteří si s sebou přinesli i dokonalý plánec stavby domu. Dále nás navštívila tři růžová prasátka, modrý žralok, hajný, který je stále lesa pán, několik princezen, trpaslík a nechyběli ani roztomilí krtečkové.

Téměř všechny pohádkové bytosti jsme na počátku představili krátkým rozhovorem. Mimo jiné jsme tak byli poučeni, jak dlouho trvá, než si Ferda mravenec společně s kamarády postaví dokonalé mraveniště. Není tedy správné, abychom mraveniště v přírodě ničili. Po představení jsme pořídili společné foto všech masek. A pak se především tancovalo a skotačilo ve víru létajících balónků.

Děti si mohly společně s rodiči vyrobit svou originální placku,

nebo si namalovat či vymalovat svou oblíbenou pohádkovou postavu. Celým programem nás provázely i vtipné či vážné soutěže, u kterých se mlsaly dobroty na provázku, skládaly se popletené pohádky nebo se trochu sportovalo. S velkým zájmem dětí se setkala soutěž „židličková“, při které se židličky obíhaly a na daný signál se musely rychle obsadit.

Ještě před závěrem jsme zhlédli divadelní představení, které si pro nás přichystali rodiče s dětmi a po něm jsme ohodnotili z našeho pohledu ty nejpovedenější pohádkové postavy.

Na závěr je třeba poděkovat všem, kteří přišli na „oslavu dětského veselí“. Všem, kteří se podíleli na zdárné realizaci, i těm, kdo chystali sál či program. Jsme rádi, že mnoho rodičů přišlo se svými dětmi v pohádkových maskách a kostýmech, určitě jim splnily tajné sny – proměnit se alespoň na pár hodin ve své oblíbené pohádkové postavy. Vytvořili jsme tak pěknou atmosféru, kde byl čas se i zastavit a pobavit se s ostatním, co kdo právě prožívá.

Bylo pěkné, že tato akce spojila rodiny z farnosti i další rodiny z Pelhřimova i okolních obcí.

Mgr. Martin Běhal – SVČ Sít, pobočka Pelhřimov

«Ty jsi Bůh,
který mě vidí.»

TOTO SLOVO ŽIVOTA
V NÁS OŽIVUJE JISTOTU
A DÁVÁ NÁM ÚTĚCHU:

NIKDY
NEJSME SAMI
NA NAŠI
CESTĚ,
BŮH JE
A MILUJE NÁS.

ŽIVOT ze SLOVA

**Často jsem viděla svou
spolužačku o přestáv-
kách samotnou. Jednou
jsem se rozhodla, že ji
pozvu, aby si s námi
zahrála nějaké hry, ale
pozvání nepřijala.**

Když jsme jeli se třídou na výlet,
v autobusu jsme se ocitly vedle
sebe. Cestou tam jsme si vyměnily
jen pár slov. Já jsem odolala touze
vyměnit si své místo, abych mohla
být se sebranou partou mých
přátel.

Rozhodla jsem se, že celý den
strávím s ní a přála jsem si,
abych mohla být pro ni malým
znamením Boží lásky. Na
zpáteční cestě byl stejný scénář –
spoustu okamžiků v tichosti.

**Když jsme se vrátili do
školy, její pozdrav mě
překvapil: «Díky, že jsi mě
nenechala samotnou».
Pozvala mě pak k sobě
domů a s dalšími přáteli
jsem si šli k ní hrát.**

«V jistotě, že Bůh nás
miluje, můžeme být
**POSLY
JEHO LASKY,**
a tuto lásku darovat
mnohým.»

«JSME POVOLÁNÍ
VIDĚT
POTŘEBY
DRUHÝCH,
POMÁHAT
SVÝM BRATŘÍM
V JEJICH
TĚŽKOSTECH,
SDÍLET
JEJICH RADOSTI
I BOLESTI».

Naší snahou je MÍT OČI
OTEVŘENÉ PRO VŠECHNO
LIDSKÉ, protože se nás
to také týká.

Můžeme společně čelit těžkostem
a objevovat Boží přítomnost
v našich dějinách, která nám
pomáhá s důvěrou pokračovat
v cestě.

**Jako dar si můžeme
připomenout a sdílet
okamžiky, kdy jsme se
setkali s Boží láskou, kdy
jsme zažili zvláštní radost
a znovu objevili smysl
svého života.**

centrogen3.rpu@focolare.org

Upraveno ze Slova života
Patrizie Mazzolaové a týmu

Přinesme Boží světlo naší lásko

„Žijte jako děti světla.
Ovoce toho světla totiž
záleží ve všestranné dobrotě,
spravedlnosti a v životě podle
pravdy.“ (Ef 5,8-9)

Obrázky si vybarvi a přemýšlej, jak bys podle toho mohl/a žít i ty?

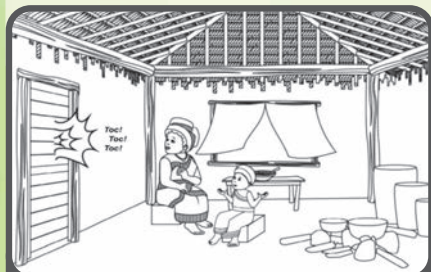
Apoštol Pavel je v Římě ve vězení a píše dopis křesťanům do Efesu, kde žil a vyprávěl o Ježíši mnoha lidem.

Pavel připomíná svým přátelům z Efesu, že když žijeme podle Ježíšových slov, máme v srdci světlo lásky jako právě děti Boží.

A tak je povzbuzuje, aby byli dobří, stále milovali a pomáhali těm, kteří to potřebují.

Zkušenost Lewy z Costa d'Avorio: Jednou odpoledne je Lewa doma s maminkou. Slyší někoho tukat na dveře.

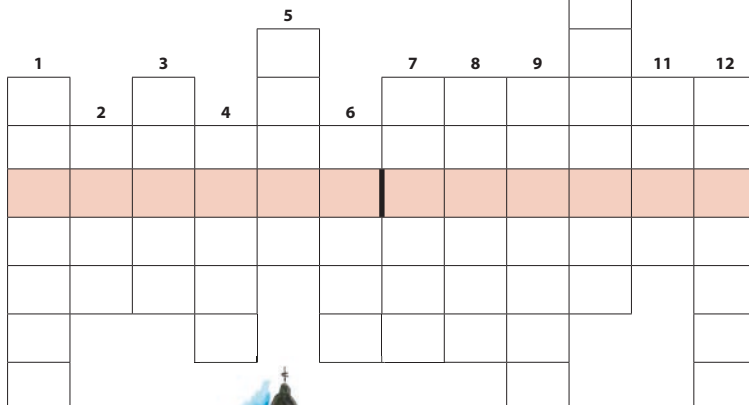
Jde otevřít a uvidí velmi hubenou dívku, která prosí o jídlo, protože celý den nic nejedla.

Lewa si vzpomene, že Ježíš je v srdci každého člověka a zeptá se maminky: „můžeme jí dát to, co máme k večeři?“. Udělají to tak a jsou potom velmi spokojení.

© PAFOM, Obrázky a text připravilo Centrum gen 4. Gen 4 jsou malé děti z Hnutí folklóru založeného Chiarou Lubichovou.

Žijte jako děti světla. Ovoce tohoto světla totiž záleží na všestranné dobrotě, spravedlnosti a v životě podle pravdy. (Ef 5, 8-9)
V listě Efeským, který napsal nejpravděpodobněji apoštol Pavel, slyšíme, že máme být dětmi světla. Ale co to znamená? Jako by svatý Pavel říkal: Budte podobni Bohu, napodobujte Krista. Tak jako on nám září na cestu, napomáhá nám se v životě správně orientovat: rozlišit podstatné od vedlejšího, důležité od malicherného. Skutky tmy jsou sebeláska, sebezahlednost, pýcha, ale vy mějte v sobě jako Ježíš (viz tajenka).

Výherci lednové křížovky: **Jaroslava Roulová, Anna Marková, Alfréd Pešout.**
BLAHOPŘEJEME! Tajenku z březnové křížovky pošlete do 31. 3. 2023 na adresu katechetky@bcb.cz. ze všech správných odpovědí vylosujeme tři výherce.

Hořice na Šumavě oslaví 30. výročí od obnovení pašijových her

Hořice na Šumavě se v červnu tohoto roku na tři dny stanou jedním z nejdůležitějších center křesťanských tradic v Evropě. Setkají se tam znalci, milovníci a organizátoři pašijových her z 15 evropských států. Na kongres Europassion 2023 přijedou zástupci měst a obcí, ve kterých se udržuje tradice inscenací pašijových her. V České republice se pašije se hrají kromě Hořic na Šumavě jen ve dvou dalších místech – v České Lípě a ve Žďáru nad Sázavou.

V programu kongresu, který se bude konat od 8. do 11. června, budou kromě slavnostního pašijového představení i přednášky nebo promítání unikátního fragmentu filmového záznamu Hořických pašijových her z roku 1897, což je druhý nejstarší hraný film natočený ve střední Evropě. Zároveň to je první hraný film natočený na území dnešní České republiky. Premiéra filmu byla ve stejném roce uvedena ve Filadelfii a rok poté v New Yorku. Na účastníky dále čeká slavnostní odhalení památníku všem nositelům pašijové tradice, vnitřní i venkovní výstavy věnované historii i současnosti pašijových her a mnoho dalšího.

Na území Jihočeského kraje půjde o jednu z největších událostí roku. Přijede více jak 300 delegátů pašijových společností z celé Evropy a mnoho významných hostů z řad představitelů našeho politického, kulturního i duchovního života. „Kongres Europassion je skvělou příležitostí prezentovat v evropském měřítku tuto krásnou a specifickou křesťanskou tradici, tak zdařile umělecky a osobitě uchopenou právě obyvateli Hořic na Šumavě,” řekl Martin Madej, starosta Hořic na Šumavě.

Přípravy oslav započaly před rokem. Vedle vedení obce je hlavním tahounem příprav „Společnost pro zachování Hořických pašijových her z. s.,” v jejímž čele stojí dlouhé roky zdejší bývalý pekař Miroslav Kutlák. Členové spolku jsou podle jeho slov lidé, kteří chtějí této společnosti něco předat a zároveň udělat i něco pro sebe. Takových byly, ale hlavně stá-

le jsou v Hořicích na Šumavě i v blízkém okolí za ta léta stovky. Pašijovými hrami žijí obyvatelé celého městyse i okolí a do příprav se pravidelně zapojují celé rodiny. V divadelním kuse, který se ve zdejším jedinečném přírodním amfiteátru hraje několikrát za rok, vystupuje asi 60 lidí a dalších zhruba 20 se stará o přípravu a produkci. „Nejsilnější vazby jsou mnohdy kamarádské, přátelské. Důležité je také kamarádství a vzájemný respekt mezi dospělými a dětmi. Obsazení herců je v režii nás všech. Neustále potřebujeme všechny, kteří mají chuť a čas se věnovat práci ve spolku a v divadle, také na jeho přípravách a zkouškách.

Představení Hořických pašijových her v roce 2023

- 2. dubna – klášterní zahrada v Českém Krumlově
- 3. června – amfiteátr v Hořicích na Šumavě
- 10. června – amfiteátr v Hořicích na Šumavě

Více informací získáte a vstupenky můžete objednávat na www.horickepasije.cz.

Dříve to byla výsada pouze hořických,” vysvětlil Miroslav Kutlák. Na organizaci letošních oslav není spolek naštěstí sám. „Součinnost s českokrumlovským prelátem, vikářem a farářem Václavem Píchou, Ministerstvem kultury ČR, Jihočeským krajem, Městysem Hořice na Šumavě a Městem Český Krumlov jsou pro nás klíčov-“ dodal Miroslav Kutlák. Projektu výrazně pomáhají senátoři Ladislav Faktor a Tomáš Jirsa, který je aktuálně sekretářem a motorem celé akce. Programovým manažerem je krumlovský pedagog Jiří Pokorný. Velkým přínosem je také aktivní přístup mladých historiků Jana Palkoviče a Iva Janouška, kteří jsou autory publikace „200 let Hořických pašijí“.

Historie Hořických pašijí

Pašijové hry, tedy divadelní inscenace, jejíž součástí je ukřižování Ježíše Krista, mají v Hořicích tradici od roku 1816. Během 19. století postupně získaly obrovskou popularitu. V roce 1893 byla v Hořicích postavena divadelní budova o kapacitě 1 500 míst a rok poté byla ještě rozšířena na 2 000 míst pro diváky. Na jevišti účinkovalo na 300 osob. Premiéra velkého pašijového představení byla 25. června 1893 a do konce sezóny zhlédlo Hořické pašije asi 40 000 diváků. Během 20. století došlo vlivem fašistické a komunistické diktatury ke dvěma vynuceným pauzám. Hořické pašije byl znovu obnoveny až v roce 1993. Záměr obnovit tradici vzešel z hořické radnice již v roce 1990, kterou tehdy vedl Miroslav Čunát. V témže roce vznikla „**Společnost pro obnovu pašijových her**“ a během krátké doby byl vybudován i prostor, kde se pašije dodnes hrají: bývalá stělnice se proměnila v malebný přírodní amfiteátr s pěti sty sedadly. Hořice na Šumavě jsou s tradicí pašijových her bytostně propojené. Městys, který má téměř 900 stálých obyvatel, je vedle pašijové tradice známý také unikátní soustavou sedmi kašen

V roce 1893 byla postavena divadelní budova pro Hořické pašije.

na náměstí. Kašny sloužily lidem místo vodovodu jako zásobárna pitné vody i pro hašení požárů. Hořice na Šumavě jsou také vyhlášené svou Pohádkovou rezervací, ve které se každý den hrají velmi veselá, autorská, pohádková představení pro děti i dospělé. Autorem všech her, předním hercem je princípál souboru, který si říká pan Ptáček. Ten se stará o produkci a propagaci. Program Pohádkové rezervace je součástí Hořického kulturního léta, který v produkci úřadu městyse nabízí návštěvníkům bohatý program po celé léto.

Petr Samec

Studijní den o pastorační sociální práci

Centrum diakonické teologie při Teologické fakultě Jihočeské univerzity v Českých Budějovicích uspořádalo ve čtvrtek 19. 1. 2023 konferenci s názvem Studijní den o pastorační sociální práci.

Záměrem konference bylo seznámit se s podobami pastorační sociální práce v prostředí současné sociální práce v České republice. Dr. Karel Šimr, člen katedry sociální a charitativní práce TF JU, k tomu řekl: „*Naším cílem bylo reflektovat zkušenosti s jejím zaváděním a přispět tak k setkání praxe a akademického prostředí.*“

V současné sociální práci roste v kontextu integrálního přístupu k jednotlivci, skupinám a komunitě vnímavost pro duchovní rozměr, vyjádřený zaváděním různých forem duchovní péče v rámci zaměstnávání kaplanů, pastoračních pracovníků, případně spolupráce s církvemi v rámci komunity.

„Své kaplany nemají jen vojáci, nemocnice a vězňové, ale i v charitách, diakoniích a sekulárních organizacích sociálních služeb působí místní duchovní, pastorační asistenti a kaplani. Jsme moc

vděční, že konference mohla stát na referátech z praxe a potěšil mě zájem o téma mezi našimi studenty i zkušenými praktiky,” sdělil doc. Opatrný, trvalý jáhen a proděkan pro vědu a rozvoj TF JU.

Mgr. Martina Hlaváčková, oddělení marketingu TF JU

Řeholníci se sešli v katedrále i kvůli povzbuzení a naději

Svátek uvedení Páně do chrámu, lidově Hromnice, který je zároveň i Světovým dnem zasvěcených osob, si připomněly ve čtvrtek 2. února desítky řeholnic a řeholníků z celé diecéze, kteří se sešli s biskupy Vlastimilem Kročilem a Pavlem Posádem v českobudějovické katedrále sv. Mikuláše.

Setkání diecézních řeholníků a řeholnic s biskupem se každoročně koná 2. února v českobudějovické katedrále.

Promluvu vedl P. Vojtěch Kodet.

V úvodu setkání venku požehnal biskup Kročil svíce a pak se vydal průvod účastníků kolem katedrály dovnitř na mši, při které vedl kázání karmelitán Vojtěch Kodet. „Účelem dnešního setkání je děkovat za dar zasvěceného života... Lidově se dnešnímu svátku říká Hromnice, právě pro svíce, které jsme na začátku žehnali, a které jsou znamením Krista, jenž je světlem národů. My jako Ježíšovi učedníci, kteří se mu veřejně zasvětili v církvi, máme nést Jeho světlo do temnoty tohoto světa, a že je jí kolem nás opravdu hodně, až se zdá, že stále víc. Proto je tak důležité, abychom si byli vědomi poslání, které nám Pán svěřil – nést světlo Krista. A když dnes si my řeholníci připomínáme svoje zasvěcení a děkujeme Pánu za dar řeholního života, tak se trochu díváme nejen na našeho Pána, ale i na jeho matku, abychom pochopili, co znamená zasvěcení žít v Bohu,” řekl P. Vojtěch Kodet.

Neklidné časy

V závěru mše sv. připomněl biskup Kročil, že mnoho řeholníků působí na poutních místech v diecézi, a poděkoval jim za to. „Život v komunitě není jednoduchý, ale jsem přesvědčen, že bude čím dál více důležitější pro to, abychom si mohli v tomto neklidném čase uchovat víru,” zdůraznil a připomněl, že mnozí diecézní kněží tuhle milost a možnost nemají. „Možná to je budoucí cesta, abychom se mohli navzájem povzbuzovat ve vytrvalosti na cestě, na které jsme a po které chceme i nadále kráčet. Děkuji i vám všem ostatním, kteří jste s námi dnes prožívali tuto mši svatou za to, že si nás Bůh vyvolil ke službě i zasvěcenému životu,” dodal biskup. Po mši pokračovalo setkání na biskupství přednáškou P. Vojtěcha Kodeta a společným obědem. Mezi přítomnými byly

i řeholnice z řádu Congregatio Jesu ze Štětkně, kde před sto lety zemřel spisovatel Šumavy Karel Klostermann. „*Náš život je krátký na to, abychom si zcela uvědomili, kdo je Pánbůh, že mu patříme a že On si mě vybral. Je to úžasná milost, za kterou Mu několikrát denně děkuji, a tím víc dnešní den,*” přiznala sestra Terezie Vasilová. „*Pro mě byl dnešek obohacením a bylo milé setkat se s biskupy i ostatními řeholníky,*” svěčila se sestra Invencie Maloušková z Kongregace Školských sester de Notre Dame.

„*Tohle setkání je pro mě každoročně povzbuzením,*” přidal se petrin Peter J. M. Vianney Madár z Kongregace bratří Nejsvětější Svátosti, rektor kostela Panny Marie Růžencové v budějovické Žižkově ulici a spirituál Teologické fakulty Jihočeské univerzity. „*Kromě společného osobního setkání s biskupy jde i o vzájemné propojování v duchovním smyslu,*” myslí si P. Zdeněk Pius Vágner, premonstrát z Milevska. „*Dnešní den je krásným připomenutím našeho zasvěceného života a propojení řeholí s otcem biskupem,*” přidává se spolubratr P. Bedřich Hanák. „*Znovu jsme si uvědomili, proč jsme se na tuhle duchovní cestu vydali, měli v ní vytrvat, a proč je pro nás tak důležitá,*” dodal řeholník, který po ní kráčí už 25 let. „*Mám radost, když vidím, že se naše řeholní komunity omlazují, což je pro nás povzbuzením a nadějí,*” doplňuje cestou přes náměstí převor cisterciáckého kláštera ve Vyším Brodě P. Justin Jan Berka.

Radost v lavicích

S houfem rozjuchaných dětí českobudějovické církevní MŠ Lipenská prožila celé dopoledne sestra Serafína Bartůšková

z Kongregace sester Nejsvětější svátosti. „Jako každý rok jsme se s dětmi na dnešní den už dopředu připravovaly, takže věděly, proč se tu scházíme. Být v kostele není pro ně nic neznámého, protože míváme pravidelné tzv. školkové mše svaté v našem klášterním kostele. Dnešní mše svatá začala před katedrálou, kde děti viděly spoustu sestřiček a bratříčků, kněží, seminaristy a dva biskupy. Největším zážitkem pro ně byly zapálené svíčky. Některé se radovaly, že tady potkaly známé. Nevýhodou bylo, že většina dětí v katedrále neviděla na oltář. Lavice uprostřed mezi sloupy byly obsazené, a úplně dopředu si se všemi dovádíivými dětmi netroufno. Kvůli zajištění nerušeného poslechu ostatních účastníků bohoslužby při kázání vybarvovaly obrázek k evangeliu. Odcházely ven veselé a spokojené, navíc si nesly domů svíčku. Myslím si, že přestože ještě nechápou celou liturgii, i tak jim v podvědomí zůstane dnešní krása, slavení a společenství,“ dodává řeholnice.

Radek Gális

Sestra Serafina a děti z českokobulejovické církevní MŠ Lipenská.

VZTAHY, VZTAHY, VZTAHY...

TOUŽÍME BÝT MILOVÁNI A MILOVAT. NĚKDY SE NÁM TO DAŘÍ, NĚKDY NÁM VZTAHY DAJÍ POŘÁDNĚ ZABRAT. JAK NA TRVALÉ A HARMONICKÉ VZTAHY?

Diecézní centrum pro rodinu nabízí několik podnětů na podporu dlouhotrvajících a harmonických vztahů. Pátý díl budeme věnovat manželským pozornostem.

Aby manželská láska nezevšedněla, je důležité ji obnovovat. Je jako květina, která potřebuje péči zahradníka, aby byla stále svěží, krásná a přitažlivá. I manželský vztah by měl být svěží, radostný, přitažlivý a inspirující pro své okolí. Někdy jsme unavení nebo na nás doléhají pracovní povinnosti, strach o zdraví našich nejbližších a nemáme energii, abychom na vztahu pracovali. To je v pořádku.

I květina má někdy období vegetačního klidu a v tomto období by přílišná péče zahradníka mohla květině spíš ublížit. Je naprosto legitimní v takové situaci říci svému partnerovi/ce, že jsem unavený/á, mám toho moc a potřebuji si odpočinout a najít svou ztracenou rovnováhu.

V takových chvílích pomohou manželské pozornosti.

O co jde? O projevy lásky, které nevyžadují velké finanční náklady, ale spíše fantazii a tvořivost a mohou z všedního dne udělat svátek.

Jak na to? Nejprve si pozornosti rozdělme na několik „kroků“:

- **Nápad:** dáme si záležet na tom, abychom pozornost dobře promysleli.
- **Tvořivost:** snažíme se být tvořiví i když se nám zdá, že na to nemáme vlohy.
- **Vlastní námaha a zručnost:** partner/ka ocení naši námahu víc než dokonalý výsledek.
- **Překvapení:** načasujeme si vhodně předání pozornosti, myslíme na laskavý humor.
- **Pozornost by měla připomínat dárce:** když vymýšlíme

a realizujeme svou pozornost, myslíme na to, že nás má nějakým způsobem vyjadřovat a obdarovaný si nás tak bude dlouho připomínat.

Pozornosti partnerce/ manželce by měly vycházet především z přijetí svého poslání být dobrým mužem a otcem. Proto se muž má starat o svého ducha, svoji duši i o své tělo. Konkrétně to znamená, že své ženě muž dává pocit jistoty a bezpečí. Snaží se s ní dostatečně komunikovat, něžně se o ni stará, projevuje jí vděčnost. Umožní jí prožít romantické chvíle bez ohledu na věk, protože v každém věku je v ženě skrytá duše mladé dívky, která po romantických chvílích touží.

Pozornosti partnerovi/manželovi by měly vycházet především z přijetí svého poslání být dobrou ženou a matkou. Proto se žena stará o svého ducha, svoji duši i o své tělo. Konkrétně to znamená, že svému muži žena prokazuje úctu, uznání a obdiv. Má hluboký zájem o jeho osobu. Buduje s ním partnerský a kamarádský vztah. Snaží se chápat a přijímat jeho potřebu sexuálního naplnění.

Malý úkol, který by vám ve vašem vztahu mohl pomoci:

Vezměte si každý z vás papír a napište si na něj 5 konkrétních pozorností od svého partnera/ky, manžela/ky z jakéhokoliv historického období vašeho vztahu, které ve vás vyvolaly pocit štěstí. Pak si napsané pozornosti vzájemně ukažte a povídejte si o nich a o vás.

Přeji vám, aby váš vztah byl plný pozorností a těším se na příští pokračování.

Mgr. Martina Fürstová

Momentky Naší Rodiny

SOUTĚŽ PRO VŠECHNY FOTOGRAFY, kteří jsou členy

SPOLKU ČLOVĚK A VÍRA

Cílem soutěže je podpora tradiční rodiny jako základ společnosti, který má zásadní vliv na utváření nových generací. V době rostoucího individualismu a hledání alternativních způsobů soužití si klade za cíl ukázat autentický každodenní život, krásu a jedinečnost křesťanské rodiny.

Výstupem z této soutěže bude **VÝSTAVA VELKOPLOŠNÝCH FOTOGRAFIÍ** (v rámci květnového Týdne pro rodinu): **9. 5.–12. 5. 2023** v radniční výstavní síni v Českých Budějovicích a **12. 5.–12. 6. 2023** celoměstská výstava v 10 veřejně přístupných prostorách v Českých Budějovicích (poté bude výstava putovní)

Témata fotosoutěže:

1/ Liturgické obřady v rodině

např. křest, první sv. přijímání, biřmování, zásnuby, církevní svatba, pohřeb, svátost nemocných, žehnání domu, auta, pokrmu apod.

2/ Život rodiny ve farnosti

události ze života farnosti, kterých se rodiny účastní, např. dětský den, farní karneval/ples, víkendovka pro rodiny, modlitba otců/matek, dětská vikariátní pouť apod.

3/ Každodenní život v rodině

např. nedělní oběd, přezehnání dětí, narozeniny, svátky, výpomoc v rodině, péče o nemocného člena rodiny, společná práce rodiče a dítěte, společná modlitba apod.

Poznámky k fotografiím:

- každá vítězná fotografie bude opatřena popisem v rozsahu 500–1250 znaků vč. mezer (stylistickou úpravu textů popisujících vítězné fotografie zajistí na přání pořadatel). Text bude mít evangelizující charakter a bude vysvětlovat příběh fotografie
- do soutěže lze přihlásit i starší snímky zhotovené před vyhlášením soutěže či v minulosti publikované

Technické předpoklady:

- fotografie musejí být pořízené ve formátu *RAW
- do soutěže zasílejte snímky ve formátu *JPG + alespoň v bodech popis
- vítězné snímky budou upraveny do formátu *TIFF v rozlišení umožňujícím velkoformátový tisk (standardně 90 x 60 cm)

Z každé kategorie budou vybrány 4 nejlepší fotografie. Výběr fotografií provede tříčlenná porota složená z následujících osob: **Mgr. Martina Fürstová** (ředitelka Diecézního centra pro rodinu v Českých Budějovicích), **Lukáš Gallo** (fotograf), **David Hellebrant** (produkční)

Termíny:

- odevzdání soutěžních fotografií 16. 3.
- vyhodnocení výsledků 30. 3.
- odevzdání finálních úprav do tisku 20. 4.
- zahájení výstavy 12. 5.

Pořadatel: Spolek Most – České Budějovice

Realizátor: R. D. Tomas van Zavrel

Partneři: Pastorační středisko při biskupství ČB, Spolek Člověk a Víra, Katolický týdeník

Momentky z naší rodiny

Diecézní centrum pro rodinu Pastoračního střediska při Biskupství českobudějovickém pořádá ve spolupráci se Spolkem Most-České Budějovice fotosoutěž pod názvem Momentky naší rodiny. Vítězná díla budou na velkoformátových fotografiích vystavena v rámci květnového Týdne pro rodinu. Ptali jsme Mgr. Marty Furstové, ředitelky DCR.

Připravujete fotosoutěž na téma Momentky naší rodiny. Jak Vás to napadlo?

Jak už z názvu našeho pastoračního centra vyplývá, je podpora manželství a rodin naší nejdůležitější činností. I když z různých sociologických průzkumů vychází, že pro každého člověka je rodina a vztahy v rodině na prvních místech hodnotového žebříčku, vidíme všichni, že spokojených rodinných vztahů dosahuje v životě bohužel málo lidí. To vede k tomu, že mnozí dnes nemají odvahu vstoupit do exkluzivního a celoživotního vztahu s jednou osobou. To se snažíme změnit. Proto jsme se rozhodli využít 15. ročníku Týdne pro rodinu, který se každoročně snaží široké veřejnosti ukazovat krásu a hodnotu rodiny a manželství a ukázat lidem, jak se žije v křesťanských rodinách. Naším příspěvkem v Týdnu pro rodinu, který bude letos od 13. do 21. května je vyhlášení a realizace fotografické soutěže s názvem Momentky naší rodiny, ve které chceme ukázat autentický každodenní život, krásu a jedinečnost rodiny. I když se může zdát, že je v současnosti křesťanství vytlačováno a nahrazeno individualismem, myslíme si, že křesťanství a křesťanské rodiny mají společnosti stále co nabídnout. Už proto, že naše evropská společnost vyrostla na křesťanských základech. Fotografiemi chceme ukázat, že křesťanské rodiny staví své vztahy nejen na vzájemné lásce, ale také na vztahu k Bohu, a to jim dodává pokoj, radost i sílu při překonávání obtíží všedního dne. V křesťanských rodinách je Bůh přirozeně vtahován do každodenního života. Rodina se společně modlí, chodí na bohoslužby, sdílí si vzájemně své duchovní prožitky apod. Bůh je zkrátka v rodině přítomný. Ježíš to sám říká, že tam, kde jsou dva nebo tři shromážděni v jeho jménu (tedy v lásce a Bůh je Láskou s velkým „L“), tam je On uprostřed nich. Jinými slovy: „*když je v rodině láska, je tam i Ten, kdo lásku stvořil*“. Věříme, že se podaří tento duchovní rozměr v rodině zachytit a přenést do atmosféry fotografií.

Proč jste vybrali právě médium fotografie?

Fotografie jsou dnes ještě více než dříve jedním z nejvlivnějších médií vůbec, neboť ovlivňují vnímání světa v celosvětovém měřítku. Člověk západní kultury totiž reaguje obzvláště na vizuální podněty, zvláště dnes, kdy je zvykem všechno obrazově zdokumentovat. Je to způsob, jak zaujmout pozornost kolemjdoucího a pozvat jej k zastavení a zamýšlení se. Fotografie mohou vyvolat emoce a zvou svou atmosférou do hloubky, která se každého dotýká jinak podle kontextu, ve kterém žil a žije. Těšíme se, že se prostřednictvím fotografií podaří vyjádřit radost z víry, naděje a lásky, která se v rodině sdílí. Celkem 30 děl bude k vidění ve veřejných prostorách po celých Českých Budějovicích, takže budou moci oslovit velké množství kolemjdoucích.

Mohou se účastnit kteříkoliv fotografové?

Rozhodli jsme se pozvat pouze fotografy ze Spolku Člověk a víra. Za prvé mají jejich fotografie garanci kvality a za druhé

Foto: Anna Vihelová

Mgr. Martina Furstová, ředitelka Diecézního centra pro rodinu

jejich fotografové nepoužívají svůj nástroj jen umělecky a dokumentaristicky, ale také duchovně. Snaží se o přesah, kterým se Bůh skrze jejich díla může dotknout srdce lidí.

Jak jste přišli na téma Momentky našeho života?

Chceme zachytit a prezentovat momenty ze životů křesťanských rodin. Zachytit tu „*Boží přítomnost*“, kterou vnímáme z úsměvů, atmosféry, emocí a společenství, a která by měla z fotografií vyzařovat. Rozhodli jsme se rozdělit soutěž do tří kategorií, a to liturgie, farnost a domov. Liturgické obřady v rodině zahrnují například křest, první sv. přijímání, zasnubny, pohřeb, svátost nemocných, žehnání domu apod. Farnost je duchovní rodinou našich rodin. V této kategorii se objeví fotografie událostí ze života farností, kterých se rodiny účastní, např. dětský den, farní karneval či ples, víkendovka pro rodiny, modlitba otců nebo matek, dětská vikariátní pouť atd. A v neposlední řadě každodenní život v rodině, kde se setkáme mj. s rodinou při nedělním obědu, žehnání dětí, narozeninách, mezigenerační výpomoci v rodině, společné práci rodiče a dítěte či při společné modlitbě.

Co se stane po ukončení výstavy děl?

Od Týdne pro rodinu bude výstava k vidění na různých lokalitách v Českých Budějovicích. Na letní sezónu se výstava přestěhuje do kostela sv. Jana Nepomuckého v Hluboké nad Vltavou, který je denně otevřen veřejnosti. Poté bude k dispozici pro další místa a stane se tedy putovní výstavou.

Porota fotosoutěže se skládá z Marty Furstové, fotografa Lukáše Gallo a kameramana a producenta Davida Hellebranta. Vítězné snímky budou k vidění i v Katolickém týdeníku, který je mediálním partnerem projektu.

Ptal se Mgr. Tomáš Kutil z Katolického týdeníku

Pomoc Ukrajině pokračuje

S přibývajícím dnem, týdnem a měsícem války na Ukrajině začínáme chápat, že se nás tento konflikt bude dotýkat dále a dále.

Mnozí z nás jsou v kontaktu s uprchlíky v naší zemi. Další možností pomoci je podpora oblátů, kteří žijí a pomáhají přímo na Ukrajině. Oblátské komunity a farnosti z Evropy jim zasílají peněžní pomoc i nyní v chladném období tolik potřebné generátory, pekárny chleba, a především teplé oblečení, přikrývky, trvanlivé potraviny a hygienické potřeby.

Pokud byste chtěli jejich činnost podpořit, můžete tak učinit zasláním daru na účet Oblátského misijního díla: 244 816 241/0300 Ukrajina VS 690.

Děkujeme za podporu společného díla pro dobro těch, kdo naši pomoc potřebují!

První cesta vedla na Ukrajinu

Generální představený naší kongregace otec Chico záhy po svém zvolení v doprovodu provinciála polské provincie navštívil na začátku prosince Černihiv na severu země. Obláti zůstali ve městě i přes nepřetržité ostřelování a jejich klášter se stal útočištěm místních lidí. V podzemí společně jedli, spali, modlili se a společně slavili eucharistii. Během komunitního setkání měl otec Chico příležitost vyslechnout si svědectví misionářů a navštívil také černihivské farníky. Nutno podotknout, že návštěvě přály vnější okolnosti, protože v klášteře byla po celý den i noc k dispozici elektřina a díky tomu bylo i teplo.

Předání pomoci v Chersonu

Na přelomu roku se kyjevská oblátská farnost sv. Mikuláše, která je od začátku konfliktu centrem pomoci nejen pro hlavní město, vydala s nashromážděnou pomocí pro obyvatele Chersonu na východ Ukrajiny.

Obecně platí, že v Chersonu existuje několik charitativních bodů, kde mají lidé jednou za 2 týdny možnost obdržet potravinový balíček. Humanitární pomoc je také doručována osobně lidem se zdravotním postižením. Přišlo hodně lidí, protože momentálně jsou v celém městě otevřené jen 2 větší obchody s potravinami. Dříve mělo město 300 000 obyvatel a po 7 měsících plné ruské invaze na Ukrajinu jich zde zbylo jen 50 000. Fronty do lékáren. Léky chybí. Žádná voda, žádná elektřina. Při

rozdělování humanitární pomoci byly slyšet exploze a boje v okolních regionech pokračovaly. Nejděsivější je, že si na to lidé zvykli a naučili se v tom žít. Samotné město také trpí nepřátelskou palbou. V předvečer Vánoc, 24. prosince, bylo nepřátelským ostřelováním v centru města zabito více než 20 lidí. Lidé sdíleli vzpomínky na to, jaké to bylo žít pod okupací. Byli nuceni přijmout ruské pasy a ti, kteří odmítli, byli považováni za nepřátele. Zvláště ti, kteří vyrazili na proukrajinské protestní akce ve městě. Jeden z dobrovolníků, jehož jméno z bezpečnostních důvodů neuvádíme, promluvil o své činnosti. Zabývá se evakuací lidí z nebezpečných oblastí. Zachránil přes 1000 lidí. Mezi jeho přáteli jsou i tací, kteří transportují těžce raněné z válečné zóny. „Je velmi bolestivé, že se všude říká, že město Cherson bylo snadno dobyto nepřítelem hned na začátku invaze 24. února,“ říká dobrovolník. Probudili se již obklopeni Rusy. „Ubránili jsme se, ale síly byly maximálně nevyrovnané. V kraji jich bylo už asi 50 tisíc. Bylo to neskutečné,“ vzpomíná smutně. „Přes všechno tu hrůzu lidé žijí s nadějí. Nepřestávali děkovat za veškerou pomoc, kterou jim farnost poskytl. Děti měly radost z dárek. I když to bylo těžké, podařilo se nám snad přinést světlo novorozeného Ježíše do Chersonu. Společným úsilím se nám podařilo učinit život zdejších lidí o něco radostnějším. Děkuje se za vaši pomoc!“ dodává unavený, ale šťastný farář kostela sv. Mikuláše v Kyjevě, otec Paweł Wyszkowski OMI.

Služba vojenských kaplanů

Oblátská vojenští kaplani Vadym Dorosh OMI a Anton Litvinov OMI spolu s dalšími pravidelně vyjíždějí na frontu. Jednu z posledních cest na východ popisují takto: „Během cesty bylo možné komunikovat a pozvednout náladu našich obránců v různých jednotkách ozbrojených sil 59. a 95. brigády. Kdo chtěl, mohl si soukromě promluvit nebo využít svátosti zpovědi a svatého přijímání. Vedle pomoci armádě jsme také vezli pomoc civilnímu obyvatelstvu z města Pokrovska: sady potravin, přikrývky a po domácku vyrobená kamna. Cestou jsme také sehnali nákladák a naložili ho dřevem na topení. Díky Bohu za všechno. Společně vyhrájeme!“

Hana Koukalová

Edukační program pro děti ve Svatojánském muzeu

Během měsíce ledna 2023 probíhal ve Svatojánském muzeu v Nepomuku krátký edukační program „Tři králové“. Je potěšitelné, že se ho zúčastnily všechny třídy ze Základní školy ve Vrčeni a žáci z několika tříd 1. stupně nepomucké základní školy.

Co program obsahoval? Dětem byla nejprve v muzeu promítána pohádka „O Třech králich“, v níž bylo zábavnou formou podáno, kdo byli tři králové, kam a za kým putovali, kde se Ježíšek narodil atd. Dále byly pro děti připraveny tři bílé koruny, truhla se „zlatem“, myrha a kadidlo. V truhle byly místo zlata čokoládové zlaté mince, to ale děti zjistily až později v kostele. Hned si mohly prohlédnout kadidlo a přivonět k myrze. Pak si mezi sebou vybraly tři spolužáky, kteří představovali krále; ti nesli dary. Všichni se společně odebrali do kostela sv. Jakuba, kde „králové“ položili dary k vystavenému betlému. Poté mohly děti otevřít truhlu, kde našly čokoládové zlaté bonbony, o něž se rozdělily.

Následovala detailní prohlídka betlému; děti odpovídaly na položené otázky, týkající se figurek. Posledním bodem programu v kostele byla jeho prohlídka – dětem bylo vysvětleno, co je presbytář, kazatelna, křtitelnice, zpovědnice. Na kůru, kam děti vystoupily, se dozvěděly, jak vznikly varhany a na jakém principu hrají.

Foto: archiv ZŠ Vrčeň

Z kostela se děti vrátily do Svatojánského muzea a prohlédly si výstavku betlémů. Nakonec si snědly své svačiny a byl jim připraven teplý čaj. Na dětech bylo vidět, že se jim program moc líbil.

Štěpánka Kodýdková

Zlatá Koruna: setkání varhaníků

Čtvrté Setkání varhaníků (nejen) českokrumlovského vikariátu potěšilo i vzdělalo.

Setkání se zúčastnilo 20 varhaníků z Prachaticka, Budějovicka a Českokrumlovsko;
Foto: Markéta Valíková

Na dvacet varhaníků z Prachaticka, Budějovicka a Českokrumlovsko se sešlo v sobotu 11. února ve Zlaté Koruně. V prostorách místní útulné školy jsme vyslechli inspirativní přednášku strahovského premonstráta a špičkového varhaníka P. Chris-

tiana Martina Pšeničky na téma „Doprovod mše svaté v průběhu liturgického roku“. Dozvěděli jsme se však, že varhaník mši pouze nedoprovází, nýbrž se jí také velmi aktivně účastní tím, že ostatním věřícím přímo pomáhá k hlubšímu prožitku mešního tajemství. Proto je také potřeba doprovázet liturgii vhodným způsobem vycházejícím z příslušných mešních čtení i období liturgického roku.

Po přednášce jsme se odebrali do blízkého kostela Nanebevzetí Panny Marie k jedinečným barokním varhanám, jejichž zvukové možnosti P. Christian představil. Celé odpoledne bylo zakončeno slavnostní mariánskou mší v krásně nasvíceném kostele. Setkání se neslo v příjemném otevřeném duchu, ve kterém jsme mohli sdílet varhanické zkušenosti i nalézt další podněty pro svůj odborný růst.

Pokud byste měli zájem o více informací o varhanické setkávání a vzdělávání, napište na mail marketa.jana@seznam.cz. Rádi Vás uvítáme třeba na příštím ročníku, který se bude konat v únoru příštího roku v některém z malebných míst Českokrumlovsko.

Markéta Valíková

Kantorská škola

Ve Farnosti Hluboká nad Vltavou se v lednu a únoru 2023 uskutečnila převratná událost. Pro své farníky tam pořádali „Kantorskou školu“, školu pro zpěv a hudbu v křesťanské liturgii. Pod vedením zkušených lektorů z Teologické fakulty Jihočeské univerzity absolvovali účastníci z řad farníků i veřejnosti tři sobotní setkání nad významem a užitím liturgické hudby v katolické církvi.

Kdo byl vlastně kantor? V historii učitel, který řídil hudbu v kostele. V liturgii přední zpěvák, sbormistr, který sám zpívá nebo předzpěvuje část liturgického textu při mši. Ve 40. až 50. letech 20. století proběhla tzv. „Malá liturgická reforma“. Podstatou této reformy byla aktivní účast lidu při liturgii a liturgickém zpěvu. Hudba a zpěv se staly samostatným obřadem a základní účastí lidu při obřadu byl liturgický zpěv.

Co říká na „Kantorskou školu“ její duchovní otec, pan Michal Opatrný?

Kantorská škola, to byla tři setkání pro naše farníky i ostatní účastníky, kteří hrají a zpívají při liturgii. První setkání bylo věnováno Písmu a žalmům a místu žalmu v bohoslužbě slova. Druhé bylo věnováno liturgii a hudbě v liturgii. Zejména tomu, kdy je zpěv doprovodem a kdy samostatným obřadem. Třetí, poslední, bylo věnováno roli těch, kdo hrají a zpívají jako liturgickému úkolu a projevu vlastní spirituality. Škola byla otevřená i přespolním.

Co Vás přivedlo na myšlenku uspořádat právě „Kantorskou školu“?

Před několika lety jsme pro naše farníky, kteří čtou při bohoslužbách z Písma, uspořádali tzv. Lektorskou školu. Jednalo se taktéž o tři setkání s odborníky na Písmo, liturgii a rétoriku. O něco podobného projevíli zájem i ti, kdo při bohoslužbách v naší farnosti hrají a zpívají. Zároveň se naši „Kantorské školy“ zúčastnili i varhaníci z ostatních farností Budějovické diecéze. Přijel za námi pan Vladimír Jantač, varhaník z Katedrály sv. Mikuláše a kostela Sv. Václava ve Velešíně a pan Vojtek, varhaník z kostela Povýšení sv. Kříže ve Veselí nad Lužnicí.

Absolvuji všechna tři setkání. Můžu se postavit na kůr a zpívat z kancionálu?

Z kancionálu může zpívat každý, nemusí být ani na kůru, protože to je základní způsob aktivní účasti věřících na slavené liturgii. Pokud má někdo zpívat žalm, příp. další zpěvy, měl by pochopitelně v první řadě umět zpívat, příp. hrát na příslušný hudební nástroj, který přitom používá. „Kantorská škola“ je ale otevřená všem, kdo mají zájem o hudbu v liturgii.

Ptali jsme se i jednoho z účastníků, pana Rastislava Jakubíčka, varhaníka z Hluboké nad Vltavou. Jak dlouho jste varhaníkem v Hluboké nad Vltavou a kdo Vás k této práci přivedl?

Vlevo je pan Rastislav Jakubíček, varhaník z Hluboké nad Vltavou.

Lektoři „Kantorské školy“

doc. ThLic. Adam Mackerle, Th.D.

Proděkan pro studijní a pedagogickou činnost Teologické fakulty Jihočeské univerzity s tématem „Žalmy a písně v Písmu svatém“.

doc. Michal Opatrný, Dr. theol.

Proděkan pro vědu a rozvoj a vedoucí Katedry sociální a charitativní práce Teologické fakulty Jihočeské univerzity s tématem „Hudba a zpěv ve struktuře liturgie“.

Mgr. Lucie Kolářová, Dr. theol.

Odborná asistentka Katedry teologických věd Teologické fakulty Jihočeské univerzity, v setkání posledním, nad „Hudbou a zpěvem jako liturgickou službou“.

Před 10 lety v hlubockém kostele několikrát nastala situace, že se při mši jen zpívalo. Nebyl, kdo by doprovázel na varhany. Řekl jsem si, že znám noty a umím hrát na klavír. Oslovil jsem zpěvačku na kůru a nabídl, že bych snad doprovod zvládl. Tak jsem dostal možnost si hru na varhany vyzkoušet a po několika týdnech zastupovat tehdejšího hlavního varhaníka.

Je pro Vás přínosem setkávat se s jinými varhaníky a předávat si zkušenosti?

Se zájmem poslouchám a sleduji varhanní hru druhých a jsem rád, když je příležitost s někým o varhanách pohovořit. Je to možnost, jak sdílet podněty ke zlepšení hry, zkušenosti ale i problémy, které každý, kdo hraje na tyto složité hudební nástroje, máme.

Poděkování patří všem lektorům i žákům „Kantorské školy“.

kteřá účastníkům přinesla nový pohled na liturgickou hudbu. Zvláštní poděkování patří jejímu duchovnímu otci, jáhnu Michalu Opatrnému za trpělivost při organizování Kantorské školy a obětavost při udržování tepla ve farním sále naší Farnosti.

A slovo na závěr:

„Zpěvem se Boží slovo ukládá do srdce, aby se nám vynořilo v pravý čas, kdy budeme plni radosti, bolesti, starosti, úzkosti nebo

vděčnosti. Tak se zpívané Boží slovo stane útěchou, posilou a světlem v našem putování do věčného domova.“

Páter Josef Olejník (1914-2009), český katolický kněz a skladatel liturgické hudby.

„Liturgie je víra vyjádřená pomocí kombinace uměleckých forem.“
Michal Opatrný, jáhen v Hluboké nad Vltavou.

Připravili Zdeněk Mandelíček a Michal Opatrný

Postní almužna

Pastorační středisko společně s Diecézní charitou organizuje i v letošním roce Postní almužnu.

Nacházíme se v postní době, kdy se jako křesťané připravujeme na Velikonoce, naše největší svátky roku. Modlitba, půst a almužna jsou tři skutky, které do tohoto období patří. Modlitba je vyřčena slovy, půst posiluje modlitbu tělesným nebo duševním skutkem a almužna je modlitba vyjádřená štědrostí. Účelem postní doby je větší soustředěnost na duchovní růst, ale také větší vnímavost k potřebám ostatních lidí. Půst obnovuje naše duchovní síly a umožňuje nám vnímat Krista v potřebách našich bližních. Je mnoho možností, jak se můžeme něčeho zříci ve prospěch druhých: například omezit kouření, alkohol, kávu, sladkosti, zábavu, televizi, zbytečné brouzdání po internetu či sociálních sítích nebo jiné věci, které nejsou pro život nezbytně nutné. Kasička pro Postní almužnu je také vhodná jako nástroj k formaci dětí při společné večerní modlitbě nebo postní katechezi v kruhu rodiny. Při ní je možné přidat prosby za konkrétní nemocné, chudé a jinak potřebné. Tím, že se omezíme ve své spotřebě, můžeme nejen prospět potřebným lidem, ale také tím obohacujeme sami sebe. K tomu nám může být nápomocná postní kasička.

Výnos z Postní almužny 2023 v českobudějovické diecézi bude věnován z poloviny na **podporu evangelizačních projektů – církve pro svět** prostřednictvím Pastoračního střediska Biskupství českobudějovického, druhou polovinu využije Charita na **pomoc lidem při mimořádných událostech**.

Pastorační středisko svými evangelizačními programy pod-

poruje osvětu křesťanství v Českobudějovické diecézi dovnitř i vně církve. Za tímto účelem pořádá po celé diecézi **Večery chval** s modlitbou za dané místo, programy pro školy (vstupydskol.cz). Dále se zabývá osvětou prostřednictvím projektů **Církevní turistiky** (krestanskepovltavi.cz). Nově začíná projekt **evangelizace.online**, který má být platformou, která chce v oblasti evangelizace vzdělávat, motivovat, inspirovat a pomáhat. Výběr z akcí spadajících do evangelizační činnosti: **FamilyFest**, letniční festival **Wakeup** (wakeupfestival.cz), **letní tábory** nejen pro křesťanské rodiny. Dále po celé diecézi pořádá **přednášky o vztazích v manželství a v rodině**.

Diecézní charita České Budějovice ve spolupráci s Charitami v celé diecézi pomáhá lidem při mimořádných událostech překonat následky krizové situace a přispět k návratu do jejich domova. Výtěžek z Postní almužny bude využit pro **vzdělávání** pracovníků a dobrovolníků v oblasti psychosociální krizové pomoci, **nákup a doplnění materiálního vybavení** pro akutní fázi pomoci obyvatelstvu či na **provoz krizového bytu**.

Děkujeme, že se zapojujete do Postní almužny!

Pavel Kilbergr, PR pracovník DCHCB

Organizační pokyny k Postní almužně 2023

Papírové postní pokladničky si můžete vyzvednout ve Vašem kostele. Na konci doby postní, nejpozději do neděle 23. dubna 2023, přinesete pokladničku s Vaší almužnou zpět do kostela a předejte knězi, případně tomu, koho pan farář určí. Kněz či pověřená osoba z farnosti následně výtěžek z pokladniček sečte a odešle na účet diecézní Charity, která polovinu výtěžku předá Pastoračnímu středisku.

Druhou možností je poukázat Vaši almužnu přímo na účet Diecézní charity České Budějovice, která příspěvek rozdělí na polovinu mezi Charitu a Pastorační středisko. **Číslo účtu:**

**1000039938/5500,
variabilní symbol 20234501**

enter

camp & junior

ENTERCamp je určen pro katolickou mládež, především z českobudějovické diecéze, ve věku 13 až 23 let. Nabízí jedinečnou možnost občerstvit a obnovit víru, posílit duchovní život, upevnit odhodlanost jít dál za Kristem nebo pokročit v hledání osobního povolání. Toto setkání chce být „vstupem“ do nové fáze života, chce „popostrčit“ k dalším krůčkům. Nebude chybět ani prostor pro pořádné „zablbnutí si“ a „vybláznění se“, nebo možnost něco zajímavého se naučit, vyzkoušet či vlastnoručně vytvořit.

Přihlašování je možné od 1. března 2023.

Více informací a přihlášky na

<https://www.entercamp.cz>

nebo

<https://prolidi.bcb.cz/cs/entercamp-mladez>

P. Rafał Piotr Kaca

ENTERjunior: **13. 8.–19. 8. 2023** (13–15 let)

ENTERcamp: **21. 8.–27. 8. 2023** (16–23 let)

Kde:

DIECÉZNÍ CENTRUM ŽIVOTA MLÁDEŽE KTIŠ

Přihlášky: **od 1. 3. 2023**

Více info: **[entercamp.cz](https://www.entercamp.cz)** anebo **prolidi.online**
a facebook: **facebook.com/camppromlade**

DCM ČB
Diecézní Centrum Mládeže
České Budějovice

**SPOLEK
MOST**
ČESKÉ BUDĚJOVICE